

Favsingholm, saa han troede, de hørte hjemme der paa samme Maade som Duerne og Hønsene. Med en Latter som af unge Piger, der slipper fri fra Institutet, dalede de ned paa Pløjemarkerne udenfor Gaarden, eller de drog bort den modsatte Vej ud til Ynglepladserne i Fjordmundingen. Nu kom der blot engang imellem en ensom Maage sejlene højt tilvejs i stum Flugt — som flyede den slagen bort fra Elskovskampene derude.

Mens Torben hvilte sig i en af Teltets Stole, spaserede Frøken Hecht omkring i Nærheden for at være ved Haanden, dersom han skulde behøve hende. Naar han opdagede hendes Skikkelse paa Græsplænen, hvor hun gik og søgte efter Foraarets første Blomster, fulgte han hende med Øjnene og nød vemodigt Synet af hendes sunde Ungdom. I sin sorte Sygeplejedragt, med Hovedet ombundet af et hvidt Slør, der med brede Ender hang ned paa Ryggen, mindede hun om en ung, klosterlig Novice.

Den unge Pige havde af og til røbet lidt om sine Forhold. Hun var født i en Provinsby og havde vistnok haft en trang Barn-dom. Det var sagtens derfor, hun var saa taknemlig for enhver Venlighed, der vistes hende. Men der var ogsaa noget i hendes Væsen, der tydede paa, at hendes Hjerte bar paa et friskt Saar, der fik hende til at føle sig ensom i Verden.

Dagen efter, at Doktor Mikkelsen havde været der, fulgtes de som sædvanlig ned ad den høje Havetrappe, hvor Torben gerne maatte støttes lidt.

„Kan De gætte, hvem jeg venter Besøg af idag?“ spurgte han.

„Venter Godsejeren Fremmede?“

„Ja. Men De kan ikke gætte, hvem det er.“

„Nej, naar det ikke er Arkitekt Schmidt.“

„Nej, ham er det ikke.“

„Det er maaske Præsten?“

„Nej, han kommer vist ikke mere.“

„Ja, saa veed jeg ikke. For andre har her jo ikke været.“

„Det er Bjørn Hamre.“

„Digteren?“

„Fabulisten og Rabulisten — ja. De veed, han holder for Ti-